

SHADOW

ความทรงจำสูญหาย ดวงตามืดบอด
เขาต้องไล่ล่าหาตัวประกันด้วยประสาทสัมผัสที่เหลืออยู่เท่านั้น!

อึ้งกวัน (이종관) : เขียน

มันจอม : แปล

ตึก! ใครบางคนเปิดไฟ

ชายหนุ่มลืมหืมตาขึ้นโดยอัตโนมัติ แต่กลับมองไม่เห็นอะไรเลย
เปิดไฟหรือปิดไฟกันนะ

เขาไม่อาจรู้ได้ว่าไฟถูกเปิดหรือปิด เบื้องหน้ามีเพียงความมืดมิด ดำ
สนิทเสียจนแสงไม่สามารถลอดผ่าน

เสียงฝีเท้าดังขึ้น หนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว...

จากประตูถึงเตียงต้องเดินหกก้าว ชายหนุ่มประเมินระยะห่างจาก
ประตูถึงเตียงเพื่อคาดคะเนขนาดห้องพักผู้ป่วย

เสียงฝีเท้าไม่ได้หยุดที่ก้าวที่หก ทว่าก้าวต่อไปอีกสองก้าวจนมาถึง
หัวเตียง

กล้ามเนื้อไหล่ที่ผิดปกติจากแผลไฟไหม้เกร็งตัว เสียงครางแผ่วหลุด
ออกมาเมื่อความเจ็บปวดเล่นปราคาบกับแผลที่ยังไม่สมานกำลังปริแยก

ชายหนุ่มผินหันตกายขึ้น เขาต้องแสดงให้เห็นว่าตนไม่ได้หมดสติ
หรืออยู่ในสภาพไร้การป้องกัน ไม่อาจปล่อยให้ผีเสื้อนั้นย่างก้าวมาถึงจุด

อันตรายได้

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องลูกก็ได้”

ชายหนุ่มที่กำลังดิ้นรน ทั้งตัวลงบนเตียงพร้อมผอนลมหายใจที่กลั่นไ่ว เป็นเสียงของหมอฮันจองกุก แพทย์ประจำตัวของเขา ความตึงเครียดที่สะสมมาตลอดพลันคลายลงทันใด เหลือไว้เพียงเหงื่อที่ผุดซึม

“วันนี้รู้สึกยังไงบ้างครับ”

ความรู้สึกวันนี้หรือ ชายหนุ่มอยากตอบว่าไม่รู้ว่าจะรักษาสติให้ปกติได้อีกนานแค่ไหนในสภาพแบบนี้

แต่คงไม่มีประโยชน์อะไร เขาสัมผัสได้ถึงความเหนื่อยล้าในน้ำเสียงของหมอ และรู้สึกได้ว่าผลการตรวจเมื่อวานคงไม่ค่อยดีนัก

“ยังจำชื่อตัวเองไม่ได้ใช่ไหมครับ”

แพทย์ประจำตัวถามคำถามเดิมทุกครั้ง และชายหนุ่มก็ไม่เคยตอบได้เลย

ทั้งชื่อ อายุ แม่แต่หน้าตาของตัวเอง เขาก็ยังจำไม่ได้ อึดอัดเหลือเกินที่ตอบคำถามเดิมๆ เหล่านี้ไม่ได้สักที

“ไม่เป็นไรครับ เป็นแค่อาการชั่วคราว อย่าเพิ่งกังวลไปเลย”

หมอฮันเลิกผ้าปิดตาของชายหนุ่มขึ้นแล้วส่องไฟฉาย

“เป็นไงครับ มองเห็นอะไรบ้างไหม นิดหน่อยก็ยังดี”

ต่างจากคำถามก่อนหน้านี้ คราวนี้หมอฮันรอคำตอบจากเขาอยู่พักหนึ่ง “ไม่ครับ”

ชายหนุ่มตอบสั้นๆ ด้วยเสียงแหบพร่า

หมอฮันพยักหน้ารับ

ระหว่างที่พูดคุยกันด้วยคำถามและคำตอบเดิมๆ ซ้ำไปซ้ำมาทุกวัน ชายหนุ่มก็เริ่มยอมรับความจริงว่าตนสูญเสียทั้งความทรงจำและการมองเห็น

“เส้นประสาทตายังทำงานอยู่บางส่วน ม่านตาก็ยังตอบสนอง...โอกาส

พื้นตัวไม่ใช่จะไม่ลืมเลย อย่าหมดหวังนะครับ เราเพิ่งเริ่มต้นกันเอง”

หมอมักใช้ประโยคปฏิเสธซ้อนปฏิเสธอย่าง ‘ไม่ใช่จะไม่ลืม’ เวลาต้องบอกผลการรักษาในแง่ลบแก่คนไข้ เพื่อให้ความหมายคลุมเครือ ก่อนจะพิมพ์คำถ้อยคำที่แยกไม่ออกกว่าเป็นการปลอบ หรือให้กำลังใจต่อท้าย

ความเจ็บเข้าครอบงำชั่วขณะ

หมอคงกำลังปรับอัตราการหยดของน้ำเกลือ ดูเหมือนอีกฝ่ายจะคิดว่า การบรรเทาความเจ็บปวดคือการรักษาที่ดีที่สุดในตอนนั้น

ยิ่งสิ่งที่หมอทำได้และคำตอบที่ชายหนุ่มให้ได้มีน้อยลงเท่าไร การตรวจเยี่ยมยามเข้าก็ยิ่งสั้นลงเท่านั้น จำนวนแพทย์ฝึกหัดและพยาบาลที่ตามมาดน้อยถอยลง และหลายครั้งก็เหลือเพียงหมอที่มาตรวจตามหน้าที่คนเดียว เหมือนวันนี้

ความเจ็บปวดค่อยๆ จางหายไปตามจังหวะหยดของน้ำเกลือ

หมอเดินออกจากห้องด้วยเจ็ดก้าว ต่างจากตอนเข้ามา

แม้สติจะเริ่มเลือนราง ชายหนุ่มก็ยังสงสัยว่าเหตุใดจำนวนก้าวจึงต่างกันหนึ่งก้าว

เสียงประตูบานเลื่อนที่เปิดลงช้าๆ ดังเข้าสู่โสตประสาท

ทันใดนั้น เขาตระหนักถึงความผิดปกติของเสียง หากจะมีเสียงประตูปิด ก็ต้องมีเสียงประตูเปิดมาก่อน...

แต่เขาได้ยินเพียงเสียงประตูปิดตอนหมอเดินออกไปเท่านั้น นั่นหมายความว่าประตูเปิดอยู่ตลอดเวลา

ชายหนุ่มรู้สึกว่าร่างกายอ่อนแรงลงเพราะฤทธิ์ยา ความคิดเริ่มพร่าเลือน ความว่างงจนเข้าครอบงำ

วันแล้ววันเล่าที่ผ่านพ้นไปท่ามกลางความมืด ชายหนุ่มยังคงจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

สิ่งเดียวที่พอจะรับรู้ได้คือเขาได้รับบาดเจ็บจากเหตุเพลิงไหม้ สองตา

บอดสนิท และความทรงจำส่วนหนึ่งในสมองหายไปโดยสิ้นเชิง

พยาบาลเรียกเขาว่า ‘คนไข้ไอซุอิน’ ขณะทำแผลและเปลี่ยนขวดน้ำเกลือ
ไอซุอิน...

เดาว่านั่นคงเป็นชื่อของเขา แต่ไม่ว่าจะได้ยินกี่ครั้ง ชื่อที่ควรจะคุ้นเคย
กลับฟังดูแปลกหูเหลือเกิน การไม่รู้แม่แต่ชื่อตัวเองทำให้เขารู้สึกราวกับ
สูญเสียชีวิตทั้งชีวิต ได้แต่ล่องลอยอย่างไร้เรี่ยวแรงในดินแดนที่ไม่รู้จัก

เสียงแหลมของผู้ชายดังมาจากนอกห้อง เป็นลิบตำรวจขเวจองโฮ
หรือหมู่ซเวที่รับหน้าที่เฝ้าหน้าห้องพักผู้ป่วยเวลากลางวัน เมื่อมีคนมาเยี่ยม
ประตูห้องจะถูกเปิดทิ้งไว้ จังหวะนั้นเองที่เขาได้รู้จักชื่อของครอบครัวข้าง เพียง
แค่ได้ยินเสียงของหมู่ซเว เขาก็รู้ว่าขณะนี้เป็นเวลากลางวันแล้ว

หมู่ซเวมักมาเปลี่ยนเวรตอนหมอฮันตรวจเยี่ยมยามเช้าเสร็จ คน
เข้าเวรกลางคืนมีด้วยกันสองคน คือหมู่ซอที่มีเสียงทุ้มต่ำ ส่วนอีกคนเป็น
ชายเจี๋ยบซริมที่แทบไม่เคยได้ยินเสียงพูด หมู่ซเวเรียกชายคนนั้นว่า ‘จำคิม’

หมู่ซอกับจำคิมผลัดกันเข้าเวรกลางคืนวันเว้นวัน

จำคิมมีลักษณะที่แตกต่างจากคนอื่น อีกฝ่ายจะคอยเปิดประตูมา
ตรวจดูชายหนุ่มเป็นระยะ ทุกครั้งที่ประตูเปิดออก เสียงโลหะกระทบกัน
จะดังแว่วมา บ่งบอกว่าอีกฝ่ายอยู่ในสภาพพร้อมรบด้วยอาวุธครบมือ

ทุกสองสามวัน จำคิมจะตรวจสอบสภาพอาวุธครั้งหนึ่ง ไม่ว่าจะ
เป็นการหมุนลูกโมเป็นหรือกางกระบองสามท่อน คนเฝ้าคนอื่นก็น่าจะ
พกอาวุธเช่นกัน พวกเขาคงมีเหตุผลมากพอที่ต้องเตรียมพร้อมถึงขนาดนี้

เสียงประตูบานเลื่อนเปิดดังขึ้น

ตามด้วยเสียงปิดอย่างเชื่องช้า

ประตูบานเลื่อนใช้เวลาปิดนานกว่าตอนเปิดเล็กน้อย เป็นผู้กำกับ
โอแดยอง

ผู้กำกับโอไม่เหมือนคนอื่น อีกฝ่ายเป็นคนเดียวที่ไม่เปิดประตูทิ้งไว้
ตอนเข้ามาเยี่ยม และเป็นคนเดียวที่เรียกชายหนุ่มว่า ‘ร้อยตำรวจโทไอซุอิน’

หรือ ‘ผู้หมวดอ๊อ’

เจ้าของเสียงผีเท้าเดินตรงมาที่เตียงโดยไม่ลังเล รวากับรู้ว่าเขายังไม่หลับ ชายหนุ่มหัดตกกายขึ้นเล็กน้อย

“เป็นไงบ้าง”

อีกฝ่ายเอ่ยทักทายสั้นๆ เหมือนทุกครั้ง

ชายหนุ่มอ้ออึ้งเพราะมัวแต่นึกคำตอบ แต่ผู้กำกับโอดูจะไม่ใส่ใจ

“ไม่ต้องห่วง ก๊อบบี้แคหยังคงไม่เคลื่อนไหว”

ตอนผู้กำกับโอมายเยี่ยมครั้งแรก อีกฝ่ายได้บอกชื่อสองชื่อแก่เขา หนึ่งคือ ‘ผู้หมวดอ๊อซุอิน’ ซึ่งเป็นชื่อของชายหนุ่ม และอีกชื่อคือ ‘ก๊อบบี้แค’

‘ก๊อบบี้แค’ เป็นฉายาที่ใช้เรียกฆาตกรต่อเนื่องที่ผู้หมวดอ๊อซุอินกำลังไล่ล่า

‘ก๊อบบี้แค’ แตกต่างจากฆาตกรเลียนแบบทั่วไป มันไม่ได้แค่เลียนแบบวิธีการฆ่าหรือลักษณะเฉพาะของฆาตกรรายอื่นเท่านั้น ตามที่ผู้กำกับโอเล่า ก๊อบบี้แคจะเลือกฆ่าเฉพาะผู้ต้องสงสัยที่ถูกปล่อยตัวเพราะหลักฐานไม่เพียงพอ อีกทั้งยังฆ่าเหยื่อโดยใช้วิธีการเดียวกับที่เหยื่อเคยใช้ก่อเหตุแล้วรอดพ้นจากการจับกุม

ก๊อบบี้แคก่อเหตุฆาตกรรมด้วยวิธีนี้ไปแล้วสามราย

“ผมไล่ตามก๊อบบี้แคได้ใกล้แค่ไหนแล้วครับ”

“ใกล้พอที่จะจับมันได้ ถ้าความทรงจำของนายกลับมา”

ผู้กำกับโอเป็นคนเดียวที่คอยเติมเต็มความทรงจำให้ชายหนุ่ม อีกฝ่ายแทบจะมาดูอาการเขาทุกวัน

“ก๊อบบี้แครู้ไหมว่าผมตามล่ามันอยู่”

“ก๊อบบี้แคอยู่ในที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ตอหน้ายาดเจ็บ และอยู่ใกล้มากพอที่จะปะทะกันได้เลยละ”

“ผมพลาดไปสินะครับ”

“ต่างฝ่ายต่างพลาดน่า แต่ก็ไม่ถึงกับแพ้ยับ เพราะผู้หมวดอ๊อทำให้

ก๊อบบี้แคทต้องหยุดฆ่าและเข้าสู่ช่วงพัก มันรู้ว่าตัวตนถูกเปิดเผยและตกอยู่ในอันตราย”

“แต่ถ้ามันรู้สภาพผมตอนนี้...”

ผู้กำกับโอเจียบไปครู่หนึ่ง แล้วเสียงถอนหายใจแผ่วเบาเกิดขึ้น

“มันคงจะเริ่มฆ่าอีกครั้ง เพราะมันสภาพของนายถึงเป็นความลับ นอกจากคนในสายสืบสวนไม่กี่คนแล้ว แม้แต่ผู้บังคับบัญชาระดับสูงในกรมตำรวจก็ยังไม่รู้”

“แล้วถ้าก๊อบบี้แคทไม่รู้สภาพของผมต่อไปเรื่อยๆ ละครับ”

ผู้กำกับโอเจียบอีกครั้ง หนึ่หนานกว่าเดิม

“ก๊อบบี้แคทต้องทำลายรูปแบบเดิมและออกตามหาตัวนายแน่ มันต้องกำจัดความเสี่ยงที่จะถูกเปิดเผยตัวตน คราวนี้คงไม่มีเวลามาจัดฉากว่าฆ่าคนด้วยเหตุผลอันสูงส่งแล้วละ”

ชายหนุ่มผู้สูญเสียการมองเห็นพลันหนาวสะท้านเมื่อคิดว่าก๊อบบี้แคทจะปรากฏตัวในร่างของใครก็ได้ อีกฝ่ายอาจมาในร่างของหมอฮั่นจงกุกที่มาตรวจตนทุกวัน พยาบาล หรือตำรวจที่เฝ้าหน้าห้อง

หมอฮั่นจงกุกอาจใช้หมอนกดปากและจมูกเขา พยาบาลอาจฉีดไซยาไนด์¹ เข้าสายน้ำเกลือ ตำรวจทั้งสามนายอาจเล็งปืนใส่เขา

ไม่ว่าจะถูกใครฆ่า หรือถูกฆ่าด้วยวิธีไหน เขาก็ไม่มีทางป้องกันตัวได้ ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาคิดว่าจะไว้วางใจใครหรือไม่ไว้วางใจใครอีกแล้ว

“สรุปว่าทางเดียวก็คือผมต้องจำก๊อบบี้แคทให้ได้ก่อนที่มันจะมาหาผมสินะครับ”

¹ ไซยาไนด์ (Cyanide) เป็นสารพิษร้ายแรงที่มีคุณสมบัติดูดซึมเข้าสู่ร่างกายได้อย่างรวดเร็วผ่านทางหายใจ การกิน หรือการดูดซึมผ่านผิวหนัง เมื่อเข้าสู่ร่างกายจะไปขัดขวางการใช้ออกซิเจนของเซลล์ ทำให้เสียชีวิตอย่างรวดเร็ว มักถูกใช้ในการฆาตกรรม หรือการฆ่าตัวตาย

“นั่นแหละที่เราต้องการ”

เมื่อคิดว่าความทรงจำที่หายไปอาจฆ่าเขาให้ตายหรือช่วยเขาให้รอดได้ ก็รู้สึกว่ามันช่างน่าเหลือเชื่อ ชายหนุ่มสิ้นหวังราวกับต้องมมหาบางสิ่งในบ่อน้ำดำมืด โดยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องทำอะไร

“ฉันรู้ว่ามันยาก แต่พยายามก็ให้ออกหน่อยนะ ตอนนี้นั่นเป็นทางเดียว”

ผู้กำกับโอดินออกไปด้วยเจ็ดก้าว

ก่อนประตูจะปิด เขาได้ยินเสียงหมูซเวริบร้อนลุกจากเก้าอี้

ประตูปิดลง เสียงหมูซเวริบยาอะไรบางอย่างกับผู้กำกับด้วยน้ำเสียงแหลมๆ ดังแว่วมา ความหวาดกลัวของชายหนุ่มพุ่งสูงขึ้นทุกครั้งกับผู้กำกับโอดินยิ้ม ยิ่งอีกฝ่ายพยายามปลอมใจมากเท่าไร เขาก็ยิ่งหัวนวิตกว่า ฆาตรกรต่อเนื่องจะเป็นฝ่ายมาหาเขาก่อน และยิ่งหวาดผวามากขึ้นเมื่อไม่รู้ว่ามันจะมาในร่างของใคร แต่ชายหนุ่มก็เหนื่อยล้าเกินกว่าจะต้านทาน จึงพลอยหลับไปด้วยฤทธิ์ยาแก้ปวดที่รุนแรงเหนือกว่าความกลัว

หลังจากผู้กำกับโอดินไป ชายหนุ่มจะตื่นตัวมากขึ้นทุกครั้งที่ได้ยินเสียงประตูเปิด

เขาจดจำลักษณะเฉพาะและรูปแบบการเคลื่อนไหวของทุกคนที่เข้าออกห้องพักผู้ป่วย นับจำนวนก้าวเดิน และกำหนดตัวเลขให้แก่ทุกเสียงที่ได้ยิน

ยกตัวอย่างเช่น หมอฮันจองกุกจะเดินแปดก้าวมาที่หัวเตียง แต่ใช้เพียงเจ็ดก้าวตอนออกจากห้อง หนึ่งก้าวที่หายไปนั้น อาจเป็นเพราะหยุดคิด หรือไม่ก็ก้าวสั้นลงขณะก้มดูแฟ้มคนไข้

ป้าแม่บ้านจะเดินสี่หรือห้าก้าวไปเทถังขยะ แล้วยืนคุยกับหมูซเวริบผ่านประตูที่เปิดอยู่ แม้จะเห็นว่าเขาดิ้น แต่เธอก็ไม่เคยตกทาย เธอจะใช้เวลาในห้องเพียงชั่วครู่ แคพอให้นับหนึ่งถึงยี่สิบ และทุกครั้งจะมีกลิ่นน้ำยา

ทำความสะอาดกลิ่นสัมผัสตัวเธอมาด้วย

พยาบาลจะเข้าออกห้องพักผู้ป่วยเป็นคู่โดยไม่มีเวลาตายตัว เสียงฝีเท้าแรกคือพยาบาลคิมฮยอนจี ตามด้วยพยาบาลอีจินที่จะยืนรออยู่ปลายเตียง พยาบาลอีจินทำหน้าที่เป็นผู้ช่วย คอยทำตามที่พยาบาลคิมสั่ง เธอมักจะมิกลิ้นหมากฝรั่งหวานๆ ติดตัวมาด้วย ชายหนุ่มรู้ว่าเป็นพวกเธอได้ อย่างง่ายดาย เพราะทั้งคู่จะเรียกเขาว่า ‘คนไข้อีซูอิน’ ตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้ามาในห้อง

แม้จะแยกแยะทุกคนได้จากเสียง แต่ชายหนุ่มไม่อาจคาดเดาการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติได้ ความหวาดระแวงจะเกิดขึ้นทันทีที่ใครสักคนทำอะไรต่างไปจากรูปแบบที่คุ้นเคย

ใจของเขาจะวุ่นเมื่อพยาบาลคิมเปลี่ยนน้ำเกลือเองแทนที่จะสั่งพยาบาลอี จู๊สึกกังวลเมื่อหมอฮันไม่เดินเจ็ดก้าวติดต่อกันแต่หยุดกลางทาง ไม่สบายใจเมื่อป้าแม่บ้านไม่คุยกับหมอชเว และความหวาดหวั่นจะพุ่งสูงขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงประตูปิดทั้งที่มีคนมาเยี่ยม

สำหรับชายหนุ่ม การจดจำเสียงและรูปแบบของผู้คนคือวิธีเดียวที่จะป้องกันตัวเองจากก๊อปปี้แคท เขาแยกแยะทุกการเคลื่อนไหวด้วยตัวเลข และรูปแบบที่ไม่ซ้ำกัน พร้อมทั้งจดจำทุกพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ ความไว้วางใจของเขาที่มีต่อผู้คนรอบข้างค่อยๆ เพิ่มขึ้นตามจำนวนข้อมูลที่สะสมไว้ในความทรงจำ

ชายหนุ่มขอร้องให้หมอฮันลดปริมาณยาแก้ปวด แม้ความเจ็บปวดจะรุนแรงขึ้น แต่เวลาที่มีสติตื่นตัวก็ยาวนานขึ้นด้วย เขายอมทนความเจ็บปวดดีกว่าต้องเผชิญหน้ากับก๊อปปี้แคทในสภาพไร้การป้องกัน การถูกฆ่าตายในยามหลับไหลโดยไม่รู้แม้กระทั่งว่าใครเป็นผู้ลงมือ เป็นฝันร้ายที่เขาไม่อยากประสบพบเจอแม้ในความฝัน

เขาขยับนิ้วมือ สัมผัสได้ถึงเครื่องวัดสัญญาณชีพซึ่งหนีบอยู่ที่ปลายนิ้วซ้าย เขาตั้งใจขยับนิ้วให้เครื่องหลุด สัญญาณชีพที่ส่งผ่านปลายนิ้วขาด

หายไปไหนได้อีกไม่นานพยาบาลต้องรีบวิ่งมาแน่

เขานับเลขในใจ

‘หนึ่ง สอง สาม สี่...’

พอนับถึงสี่สิบ ก็มีเสียงฝีเท้าเร่งรีบดังมา พอถึงหกสิบ ประตูห้องก็เปิดออก

คนแรกที่วิ่งเข้ามาตรวจพบเครื่องวัดสัญญาณชีพที่หลุดจากนิ้วได้อย่างรวดเร็ว คนที่สองยืนหอบหายใจอยู่ที่ปลายเตียง และคนสุดท้ายที่วิ่งตามมาพร้อมเสียงโลหะกระทบกันนั้น แวะเข้ามาดูแล้วรีบเดินจากไป เสียงฝีเท้าที่มาพร้อมเสียงโลหะคงเป็นของหมู่ซเวที่เฝ้าอยู่หน้าห้อง

“คนไข้ชื่ออิน เครื่องวัดสัญญาณชีพคุณหลุดนะคะ เล่นเอาตกอกตกใจหมด”

เป็นเสียงของพยาบาลคิมฮยอนจี ส่วนคนที่ยืนอยู่ปลายเตียงคงเป็นพยาบาลอีจิน

“ขอโทษครับ”

ชายหนุ่มรู้สึกซาบซึ้งที่พวกเธอคอยเฝ้าดูลมหายใจของเขา ทั้งยังขอบคุณที่คอยเฝ้าระวังและวิ่งมาดูแลเขาถึงที่ พยาบาลคิมสวมเครื่องวัดสัญญาณชีพกลับเข้าที่นิ้ว จังหวะการเต้นของหัวใจจึงกลับมาปรากฏบนหน้าจออีกครั้ง

“ขอบคุณที่ช่วยชีวิตผมครับ”

เสียงหัวเราะดังมาจากปลายเตียงที่พยาบาลอีจินยืนอยู่ พวกเธอคงคิดว่าเป็นมุกตลก แต่เขาหมายความอย่างนั้นจริงๆ

“ถ้าไม่สบายตรงไหนให้กดกริ่งเรียกนะคะ อย่าทำให้หัวใจเราหยุดเต้นแบบนี้อีก”

พยาบาลคิมฮยอนจีตอบเสียงเข้มคล้ายจะบอกว่า ‘มุกของคุณไม่ตลกเลยสักนิด’ ชายหนุ่มพิมพ์พำในใจว่ากริ่งเรียกคงป้องกันก๊อปปี้แค่นี้ไม่ได้หรอก ถ้ากดกริ่ง พยาบาลที่อยู่เวรก็ต้องถามสาเหตุก่อน และถ้าไม่มีคำตอบกลับไป

กว่าจะมาดูที่ห้องก็คงสายไปเสียแล้ว อีกอย่างมาตรการที่ไหนจะโยงยืนดูเฉยๆ
ตอนเหยือกำลังกดกริ่งเรียกคน

เสียงประตูห้องปิดดังเข้าสู่โสตประสาท

แต่อย่างน้อยเขาก็ยังอุ่นใจที่รู้ว่าถ้าเกิดเหตุฉุกเฉิน พยาบาลคิมและ
พยาบาลอีจะมาถึงห้องในเวลาไม่ถึงนาที พวกเธอจะรีบมาทันทีที่พบความ
ผิดปกติของสัญญาณชีพ

ชายหนุ่มคิดว่าขอแค่นี้ชีวิตรอดในหนึ่งนาทีระหว่างรอพวกเธอมาถึง
ก็พอ

ตัวอย่าง

แปดโมงครึ่ง

แสงแดดทอดผ่านหน้าต่าง ทั้งเงาเป็นรูปสี่เหลี่ยมชัดเจนบนพื้น เผยให้เห็นละอองฝุ่นที่เกาะอยู่ซัดถนัดตา

ฮันจิซูเลือกชุดสูทจากตู้เสื้อผ้ามาสองสามชุด การแต่งกายเป็นทางการน่าจะเหมาะสมที่สุดสำหรับการเผชิญหน้ากับพวกเขา หลังจากนั่งเลาะหว่างกระโปรงกับกางเกง เธอก็ตัดสินใจเลือกกระโปรง จำเป็นต้องสร้างภาพลักษณ์แรกพบให้ดูอ่อนโยนเข้าไว้

หญิงสาวแต่งตัวและแต่งหน้า วาดคิ้วให้โค้งและเติมขอบปากเป็นเส้นโค้งเพื่อให้ดูนุ่มนวล แม้เงาสะท้อนในกระจกจะดูอ่อนล้า แต่ก็ยังคงความอ่อนโยนและน่าดึงดูดได้เพียงพอ เธอรวบรวมเป็นหางม้า ก่อนจะยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย การเตรียมตัวเสร็จสมบูรณ์

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลา

เก้าโมงสามนาที

การแต่งหน้าอย่างจริงจังหลังจากห่างหายมานาน ทำให้เสียเวลามากกว่า

ที่คาด แท็กซีที่ออกจากย่านซังซูเริ่มชะลอความเร็วหลังผ่านอุโมงค์กิมฮวา และจอดสนิทเมื่อถึงสวนสาธารณะชาจิก

เก้าโมงครึ่ง

แม้จะยังมีเวลาเหลือ แต่ความกระวนกระวายก็เริ่มก่อตัว เธอก้าวลงจากแท็กซี เร่งฝีเท้าตรงไปยังอาคารสำนักงานที่เด่นสะดุดตาท่ามกลางตึกสูงโดยรอบ

หญิงสาวขึ้นลิฟต์โดยหวังว่าจะไม่เจอเพื่อนร่วมงานที่รู้จักหน้าค่าตากัน เธอเกือบจะกดปุ่มชั้นสาม ซึ่งเป็นที่ตั้งของกองพิสูจน์หลักฐานตามความเคยชิน แต่ก็เปลี่ยนไปกดปุ่มชั้นสิบสาม ซึ่งเป็นที่ตั้งของกองตรวจสอบภายในแทน

เก้าโมงห้าสิบนาที เป็นเวลาที่พอเหมาะพอเจาะ

กองตรวจสอบภายในตั้งอยู่ที่ปลายทางเดินด้านขวาของชั้นสิบสาม นอกหน้าต่างเป็นทิวทัศน์ของจัตุรัสควางฮวามุน แต่เธอไม่มีอารมณ์จะชื่นชมความงาม

กองตรวจสอบภายในติดต่อมาเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว มีจดหมายร้องเรียนว่าผู้ต้องสงสัยที่ฮันจีซูสอบปากคำเมื่อห้าเดือนก่อนฆ่าตัวตาย หรือพูดให้ถูกคือ น่าจะฆ่าตัวตาย

จดหมายร้องเรียน...

ฮันจีซูไม่อาจยอมรับเนื้อหาในจดหมายที่ระบุว่า การฆ่าตัวตายของผู้ต้องสงสัยที่เธอสอบปากคำมีความเกี่ยวข้องกับเธอ อีกทั้งการที่บอกว่า ‘น่าจะ’ ฆ่าตัวตายยิ่งฟังดูไร้สาระ แต่เมื่อกองตรวจสอบภายในเข้ามาเกี่ยวข้อง ความสัมพันธ์ที่ไม่มีอยู่จริงก็อาจถูกปั่นแต่งขึ้นมาได้

หญิงสาวสูดลมหายใจสั้นๆ ก่อนจะเปิดประตูกองตรวจสอบภายในทันทีที่เธอก้าวเข้าไป หนึ่งในสามคนที่นั่งอยู่ก็ลุกขึ้น เป็นชายในชุดทำงานผมตัดสั้นและสวมแว่นตา

“ดาบตำรวจฮันจีซูใช่ไหมครับ”

ฮันจีซูพยักหน้าเบาๆ แทนคำตอบ

“ผมร้อยตำรวจตรีคิมจองมิน เชิญทางนี้ครับ”

ร้อยตำรวจตรีคิมจองมิน หรือผู้หมวดคิมนำทางเธอไปยังห้องสอบสวน ภายในห้องมีเพียงโต๊ะกับเก้าอี้ ไม่มีก้าน้องวงจรปิดหรืออุปกรณ์บันทึกเสียง นับเป็นสถานที่ที่สมบูรณ์แบบสำหรับการตรวจสอบภายใน

“ขอตรวจสอบประวัติก่อนนะครับ”

ผู้หมวดคิมเปิดโน้ตบุ๊ก แสงสีฟ้าจากหน้าจอสว่างขึ้น สายตาของเขา เหลือบมองเพดานด้านซ้ายชั่วคราวก่อนจะหลุบลง

ฮันจีซูจับสังเกตการเคลื่อนไหวนั้นได้ สายตาที่มองขึ้นไปด้านซ้าย บ่งบอกถึงการใช้สมองซีกขวา แม้จะไม่อาจสรุปอะไรได้แน่ชัด แต่การที่เขา เริ่มใช้สมองซีกขวาตั้งแต่ก่อนการสอบสวน แสดงว่าเขาวางแผนการซักถาม มาเรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวรองจนได้สบตากับผู้หมวดคิม ทว่าเมื่อสบตากัน เขากลับหลุบ สายตาหันที่ราวกับเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติ พร้อมกับโผล่คำถามออกมา

“คุณเป็นโพรไฟเลอร์² ประจำทีมวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากร ลังกัด กองบัญชาการตำรวจนครบาลโซล ใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ”

“ยุคปัจจุบัน?”

“ดาบตำรวจค่ะ”

“เข้าเรื่องกันเลยนะครับ จำคุณคิมยองฮักได้ไหม”

แน่นอนว่าเธอจำได้ คิมยองฮักเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย และถูกสงสัย ว่าฆ่าภรรยาตัวเอง เขาเป็นผู้ต้องสงสัยใน ‘คดีฆาตกรรมไร้ศพ’ ที่เกิดขึ้นเมื่อ ห้าเดือนก่อน

“ฉันเป็นคนวางกลยุทธ์การสอบสวนค่ะ”

² โพรไฟเลอร์ (Profiler) หรือนักวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากร เป็นผู้เชี่ยวชาญที่ทำหน้าที่ วิเคราะห์พฤติกรรม รูปแบบการก่อเหตุ และแรงจูงใจของอาชญากร เพื่อช่วยในการสืบสวน คดีต่างๆ

เนื่องจากยังไม่พบศพของภรรยา ทีมสืบสวนจึงต้องดำเนินการสืบสวนในสองแนวทาง คือทั้งคดีคนหายและคดีฆาตกรรมควบคู่กัน แต่ในความเห็นของอันจิซู การหายตัวไปครั้งนี้ไม่ใช่แค่คดีคนหายธรรมดา แต่เป็นการฆาตกรรมและกำจัดศพอย่างแน่นนอน

เมื่อได้รับมอบหมายให้สืบสวน เธอจึงกดดันคิมยองฮักซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัยหลักอย่างหนักตลอดการสอบปากคำ แต่เขากลับตอบทุกคำถามเหมือนท่องจำคำแนะนำของทนายความมา และทุกครั้งที่ข้อสงสัยเริ่มพุ่งเป้ามาที่ตัวเขา แม้เพียงเล็กน้อย เขาจะปฏิเสธการตอบคำถามทันที ท่าทีของเขาไม่มีแววของสามีที่สูญเสียภรรยาเลยสักนิด

แล้วคนแบบนี้จะฆ่าตัวตายเพราะแค่ถูกสอบปากคำ? น่าขำล้นดี

“คุณสอบปากคำเองเลยใช่ไหมครับ”

“ฉันสอบปากคำรอบที่สองค่ะ”

สุดท้ายก็ยังไม่พบศพภรรยาที่หายตัวไป เขาจึงถูกปล่อยตัวเนื่องจากหลักฐานไม่เพียงพอ

หากภรรยาของคิมยองฮักไม่กลับมาภายในห้าปี เธอจะถูกประกาศว่าเสียชีวิต และเมื่อถึงตอนนั้น เขาจะได้รับเงินประกันชีวิตก้อนโต คนแบบคิมยองฮักไม่มีทางฆ่าตัวตายแน่

“ต่อจากภรรยา ตอนนี้คุณคิมยองฮักก็หายตัวไปเช่นกันครับ ไม่มีร่องรอยการใช้ชีวิตใดๆ ไม่ว่าจะเป็นการใช้โทรศัพท์มือถือ บัตรเครดิต หรือประวัติการรักษาพยาบาล”

“จะบอกว่าที่ฉันสอบปากคำเมื่อห้าเดือนก่อนเป็นสาเหตุนี้หรือคะ”

อันจิซูเผลอพูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

กว่าเธอจะรู้ตัวก็เป็นตอนที่สบตากับผู้หมวดคิมอีกครั้ง แววตาของเขายืนยันว่าตอนแรก นั่นเป็นความผิดพลาด เธอควรจะระวังน้ำเสียงให้มากกว่านี้ การปะทะกับพนักงานสอบสวนตั้งแต่ต้นไม่ใช่เรื่องฉลาดเลย

ครั้งนี้อันจิซูเป็นฝ่ายหลบตาบ้าง

“เราไม่รู้เวลาที่แน่ชัด แต่คิมยองฮักหายตัวไปหลังจากถูกปล่อยตัวไม่นาน”

เป็นคำพูดที่แปลก

“เขาหายตัวไป...เมื่อห้าเดือนก่อนหรือคะ”

ฮันจีซูฟังเมื่อได้ยินช่วงเวลาการหายตัวไปที่ไม่คาดคิด

“ใช่ครับ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เราเรียกคุณมา”

ผู้หมวดคิมเอนหลังฟังพนักงานแก้วี้ ดวงตาหลังเลนส์แว่นเป็นประกายวาววับ

“...เมื่อหกปีก่อนก็เคยมีผู้ต้องสงสัยที่คุณสอบสวนฆ่าตัวตายใช่ไหมครับ”

คำถามนั้นไม่ได้ทำให้เธอประหลาดใจ มันเป็นเรื่องธรรมดาประทับที่ติดตัวเธอไปทุกที่ ฮันจีซูจึงใส่ใจกับการแต่งหน้าเป็นพิเศษในเช้านี้ และพยายามสร้างภาพลักษณ์แรกพบให้ดูอ่อนโยน เพราะรู้ว่าต้องเจอคำถามนี้

“ค่ะ”

“การที่ผู้ต้องสงสัยฆ่าตัวตายระหว่างการสอบสวน มันเกิดขึ้นบ่อยขนาดที่จะเกิดกับพนักงานสอบสวนคนเดียวกันถึงสองครั้งเลยหรือครับ”

“ไม่ค่ะ”

ฮันจีซูตอบสั้นและชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอรู้ดีกว่าใครว่าคนที่มีความผิดมักไม่ตอบคำถามสำคัญทันที แต่จะพยายามอธิบาย

ผู้หมวดคิมพิมพ์คำตอบของฮันจีซูลงในโน้ตบุ๊ก

“นั่นคุณคิดว่าทำไมเหตุการณ์แบบนี้ถึงเกิดขึ้นซ้ำๆ กับคุณล่ะครับ”

คำถามปลายเปิดเพื่อรวบรวมข้อมูล...

การพยายามหาข้อแก้ตัวตอนนี้มีแต่จะทำให้ข้อมูลที่เขารวบรวมได้กลายเป็นอาวุธที่ย้อนกลับมาทำร้ายเธอ ผู้หมวดคิมกำลังใช้กลยุทธ์การสอบสวนที่วางแผนมาอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ฮันจีซูจึงเลือกไม่ตอบ

เขาอยู่ออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะก้มลงพิมพ์บางอย่างในโน้ตบุ๊ก น่าจะเป็นคำว่า

‘ไม่ตอบคำถาม’ เพราะในบันทึกทำให้การนั้น การ ‘ไม่ตอบคำถาม’ มีน้ำหนักไม่ต่างจากการให้ ‘คำตอบ’

“คุณตั้งใจใช้ความกดดันทางจิตวิทยากับคุณคิมยองฮักโดยมีจุดประสงค์บางอย่างหรือเปล่าครับ”

คำถามของเขากำลังสื่อว่า เธอจงใจกดดันคิมยองฮักจนต้องฆ่าตัวตายหรือไม่

เธอเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่ในคำถามนั้นอย่างชัดเจน บทลงโทษของเธอคงไม่จบแค่การสั่งพักราชการแน่นอน ฮันจิซูตั้งใจยับมือที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กน้อย สายตาของผู้หมวดคิมเลื่อนมาจับจ้องที่มือของเธอโดยอัตโนมัติ

“แล้วทำไมถึงเพิ่งมีจดหมายร้องเรียนเอาป่านนี้ ทั้งที่เขาหายตัวไปห้าเดือนแล้วล่ะคะ”

เธอย้อนถามพลางขยับนิ้วชี้อย่างจริงจัง สายตาของผู้หมวดคิมหยุดอยู่ที่นิ้วเธออีกครั้ง

โดยปกติ ผู้ต้องสงสัยที่กำลังโกหกมักจะลดการเคลื่อนไหวของแขนและมือลงเพราะสมองต้องทำงานหนัก เธอจึงใช้วิธีตรงกันข้าม สร้างการเคลื่อนไหวเพื่อทำลายจังหวะการซักถามและพลิกให้ตัวเองเป็นฝ่ายนำการสอบสวน

ผู้หมวดคิมค่อยๆ โน้มตัวมาข้างหน้า การเปลี่ยนท่าทางเพียงเล็กน้อยนั้นทำให้เธอมั่นใจขึ้น และรู้สึกพึงพอใจเล็กๆ ที่เขาเริ่มตกหลุมพรางของเธอ

“ลูกชายของเขากำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยคาร์ลตันในแคนาดา ไม่ค่อยได้ติดต่อกับพ่อสักเท่าไร เพราะค่าใช้จ่ายรายเดือนถูกโอนเข้าบัญชีสม่าเสมอดีก็เลยไม่มีเหตุให้ต้องโทร. หา”

“แต่แล้วค่าใช้จ่ายรายเดือนก็ขาดส่ง?”

“พอเงินไม่เข้าบัญชีที่ตั้งรายการโอนอัตโนมัติไว้ ก็เลยเพิ่งติดต่อมา”

“และพอติดต่อไม่ได้ก็เลยส่งจดหมายร้องเรียนว่าเข่าฆ่าตัวตายสินะคะ”

ในที่สุด เธอก็เข้าใจที่มาของจดหมายร้องเรียน

ทว่าสิ่งหนึ่งที่เธอมั่นใจคือคิมยองฮักอาจเป็นฆาตกรได้ แต่เขาไม่มีทาง

ฆ่าตัวตายแน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีเงินประกันก้อนใหญ่รออยู่ ข้อสรุปมีได้เพียงอย่างเดียว

เธอสูดลมหายใจสั้นๆ แล้วจ้องใจสั้นหายใจ ผู้หมวดคิมก็พลอยกลั้นหายใจตามโดยอัตโนมัติ สิ่งนี้คือปรากฏการณ์การเลียนแบบพฤติกรรม

“เขาถูกฆาตกรรมค่ะ”

ม่านตาของผู้หมวดคิมขยายกว้าง อันจี้ชูส่าห์ด้วยประโยคสุดท้าย

“คิมยองฮักไม่มีทางฆ่าตัวตายเด็ดขาด เขาถูกฆาตกรรม ฉันจะรายงานผู้กำกับและดำเนินการสืบสวนอย่างเป็นทางการค่ะ”

เมื่อเห็นอันจี้ชูลุกขึ้นกะทันหัน ผู้หมวดคิมถึงกับชะงักเพราะท่าทีของเธอ เขาพูดไล่หลังขณะที่เธอก้าวออกจากห้อง

“ถ้าไม่พบศพที่มีร่องรอยการฆาตกรรมก่อนการตรวจสอบภายในครั้งที่สอง เรื่องคงไม่จบแค่นี้”

การตรวจสอบภายในครั้งที่สอง เหลือเวลาอีกหนึ่งสัปดาห์

อันจี้ชูรีบจากชั้นสิบสาม ที่ตั้งของกองตรวจสอบภายในมายังชั้นสาม ซึ่งเป็นที่ตั้งของกองพิสูจน์หลักฐาน

เธอต้องการตรวจสอบบันทึกคดีของคิมยองฮัก

แรงจูงใจของคดีฆาตกรรมส่วนใหญ่มักมาจากทรัพย์สินหรือเรื่องชู้สาว หากชุดคู่ยสองเรื่องนี้ให้ถึงที่สุดก็มักจะพบตัวคนร้าย แต่คดีของคิมยองฮักไม่เข้าข่ายทั้งสองกรณี

กองพิสูจน์หลักฐานที่ชั้นสามค่อนข้างเงียบเหงา ทั้งทีมตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ ทีมตรวจสอบเหตุเพลิงไหม้ และเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรศพต่างไม่อยู่ที่โต๊ะ ท่าทางจะมีผู้เสียชีวิตในเหตุเพลิงไหม้ด้วย

ดูจากแก้วกาแฟเย็นชืดที่ถูกทิ้งไว้ทั้งที่ยังไม่ทันได้ดื่มสักอีกบนโต๊ะข้างๆ พวกเขาคงรีบร้อนออกไปปฏิบัติหน้าที่

หญิงสาวหยิบกาแฟแก้วนั้นมานั่งที่โต๊ะของตัวเอง เปิดคอมพิวเตอร์

เข้าระบบเครือข่ายภายในของตำรวจเพื่อเรียกใช้ระบบวิเคราะห์อาชญากรรมเชิงวิทยาศาสตร์ (SCAS)³

เธอค้นหาคดีของคิมยองฮักและคลิกที่บันทึกคำให้การครั้งแรก

แม้คดีนี้จะไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบโดยตรง แต่เธอมีส่วนร่วมในการสอบปากคำครั้งแรก จึงสามารถเข้าดูบันทึกได้โดยไม่ต้องขออนุมัติจากผู้ดูแลระบบ

ขณะอ่านคำให้การครั้งแรกที่เธอให้ในฐานะพยาน เธอสะดุดกับรายละเอียดบางอย่าง คิมยองฮักให้การอย่างละเอียดถึงการตามหาภรรยา ทั้งการไปพบคนรอบตัว การตามหาที่ศูนย์กีฬา และร้านอาหารที่เขาชอบไป แต่กลับไม่มีร่องรอยของความกังวลหรือความเศร้าโศกปรากฏอยู่เลย มีเพียงการเน้นย้ำถึงความพยายามในการตามหาเท่านั้น

สิ่งนี้เป็นรูปแบบการให้การที่พบได้ทั่วไปในผู้ก่ออาชญากรรม โดยปกติอาชญากรมักไม่แสดงความเศร้าโศก แต่จะพยายามพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง เป็นการสร้างหลักฐานยืนยันที่อยู่ทางจิตวิทยาโดยไม่รู้ตัว

ทว่าคำให้การของคิมยองฮักเริ่มเปลี่ยนไปหลังจากพบรถกับโทรศัพท์มือถือของภรรยาที่ริมแม่น้ำฮันในจังหวัดคยองกี และคดีถูกยกระดับเป็นคดีอุกฉกรรจ์

เธอให้การเกี่ยวกับหลักฐานยืนยันที่อยู่ในช่วงที่ภรรยาหายตัวไปละเอียดขึ้นเป็นรายชั่วโมง เมื่อพบคราบเลือดเล็กน้อยในรถของเขาและพิสูจน์ว่าเป็นเลือดของภรรยา เขาก็แก้ตัวว่า ‘ภรรยาเคยเลือดกำเดาไหล’ ทำทีและคำพูดของเขาเปลี่ยนเป็นรอบคอบและสุขุมเยือกเย็นราวกับได้รับคำแนะนำจากทนายความ

³ระบบวิเคราะห์อาชญากรรมเชิงวิทยาศาสตร์ หรือ SCAS (Scientific Crime Analysis System) คือฐานข้อมูลกลางที่รวบรวมข้อมูลคดีอาชญากรรมต่างๆ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์และเชื่อมโยงคดี

หญิงสาวนึกถึงบทสนทนาสุดท้ายในการสอบปากคำครั้งที่สอง หลังจากสถานะของเขาเปลี่ยนจากพยานเป็นผู้ต้องสงสัย เป็นบทสนทนาที่เกิดขึ้นหลังปิดการบันทึกภาพและเสียงแล้ว จึงไม่มีปรากฏในบันทึกคำให้การ

ฮันจิซูบอกคิมยองฮักว่า ‘ฉันรู้ว่าคุณเป็นคนฆ่า’ และเขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงตามแบบฉบับครูสอนหนังสือว่า ‘ถ้าไม่มีศพ ก็ถือว่าไม่มีการฆาตกรรม’

สุดท้ายหมายจับก็ถูกยกคำร้องเพราะหลักฐานไม่เพียงพอ คินนั้นคิมยองฮักได้รับการปล่อยตัวหลังจากครบกำหนดการควบคุมตัวฉุกเฉิน เขาไม่มีเหตุผลที่จะฆ่าตัวตาย

ทีมสืบสวนไม่พบสิ่งผิดปกติทั้งในประวัติการเงิน ประวัติการโทร. หรือข้อความ มีเพียงกรรมธรรม์ประกันชีวิตในชื่อภรรยาที่ทำไว้สูงผิดปกติ แต่ก็ทำมานานแล้ว จึงไม่อาจสรุปว่าเป็นแรงจูงใจที่ชัดเจน

โอกาสที่ผู้ต้องสงสัยหลักในคดีฆาตกรรมไร้ศพที่อำพรางเป็นคดีคนหายจะหายไปด้วยวิธีเดียวกัน...มีลักกี้เปอร์เซ็นต์

ฮันจิซูออกจากสำนักงานมุ่งหน้าไปทางบันไดหนีไฟ

ปัง!

ประตูเหล็กหนักอึ้งด้านหลังปิดลง เธอเดินขึ้นบันไดพลางจัดระเบียบความคิด อากาศที่ไม่ได้ผ่านเครื่องทำความร้อนช่วยให้สมองปลอดโปร่ง เธอตัดสินใจเริ่มจากการตัดสินมาตรฐานที่เป็นไปได้น้อยออกก่อน คิมยองฮักฆ่าตัวตายเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ต้องสงสัย? ตัดทิ้ง คิมยองฮักฆ่าภรรยาแล้วฆ่าตัวตายตาม? ตัดทิ้งเหมือนกัน
จั้น...เป็นไปได้ไหมที่ทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่

หญิงสาวหยุดพักหายใจที่ชานบันไดระหว่างทางขึ้นชั้นสี่ ถ้าการหายตัวไปของทั้งคู่เป็นกลอุบายเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ พวกเขาก็ต้องใช้เงิน แต่ไม่พบร่องรอยการขายอสังหาริมทรัพย์หรือการโยกย้ายเงินฝาก ที่สำคัญคือถ้าทั้งคู่หายตัวไป จะไม่มีใครได้รับเงินประกันชีวิตก้อนโต

สมรู้ร่วมคิดกับลูกชาย?

ฮันจิซูส่ายหน้า ถ้าอย่างนั้น จังหวะการแจ้งความคนหายและส่งจดหมาย
ร้องเรียนของลูกชายก็ดูผิดแปลก ไม่มีประโยชน์ที่จะดึงความสนใจของตำรวจ

บุคคลที่สามที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับทั้งคู่? ก็ไม่น่าใช่ ไม่มีเหตุผล
ที่จะทิ้งช่วงเวลาระหว่างการฆาตกรรมภรรยากับการฆาตกรรมคิมยองฮัก

หญิงสาวเดินผ่านชั้นสี่ มุ่งหน้าขึ้นชั้นห้า

คำถามมากมายยังคงวนเวียนในหัว

ทำไมต้องจัดฉากให้ดูเหมือนว่าคิมยองฮักหายตัวไป

การจัดฉากให้เป็นคดีคนหายต้องเคลื่อนย้ายศพและซ่อนให้สมบูรณ์
แบบ ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายในความเป็นจริง แล้วจะทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร

ขณะจัดระเบียบสมมติฐานที่เหลือ ฮันจิซูก็ตระหนักว่าการหายตัวไป
ของคิมยองฮักเป็นการจำลอง ‘คดีฆาตกรรมไร้ศพ’ ของภรรยาทุกประการ

คำว่า ‘ก๊อบปี้แคท’ ผุดขึ้นในหัวโดยอัตโนมัติ

ฮันจิซูหยุดยืนบนบันได ชื่อของอีซูฮิวนเวียนในปากราวกับเป็นเงา
ที่ทอดทับกับคำว่าก๊อบปี้แคท

เธอเปิดประตูหนีไฟชั้นห้า เดินเข้าสู่ระยะเบี่ยงทางเดิน

เมื่อเลี้ยวตรงหัวมุมก็จะเจอห้องผู้กำกับการสืบสวนสอบสวน หญิงสาว
ตัดสินใจรับข้อเสนอของผู้กำกับโอ

“...ไม่ได้หลับใหลไหมคะ”

เป็นเสียงผู้หญิง

เพราะเป็นการหลับลึกครั้งแรกหลังจากอดนอนมานาน ชายหนุ่มจึง
แยกไม่ออกว่าเสียงผู้หญิงที่ได้ยินตอนนี้เป็นความฝันหรือความจริง

“จำเสียงฉันได้... ใหลไหมคะ”

เสียงที่ลั่นเครือเล็กน้อยของหญิงสาวดังชัดเจนในโสตประสาท ไม่ใช่
ความฝัน ในช่วงเวลานั้น ร่างของเขาลั่นแข้งที่อรวรรกับถูกต้องไว้ เสียงที่
ปรากฏขึ้นจากความว่างเปล่า โดยปราศจากเสียงประตูเปิดหรือเสียงฝีเท้า

น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าภูตผี เขาชนลูกชนด้วยไม่อาจรู้ได้ว่าใครกำลังยืนอยู่ในความมืดนั้น

“จำ...ไม่ได้หรือคะ”

เสียงของหญิงสาวไม่ตรงกับเสียงของใครที่เขาจำแนกไว้เป็นตัวเลข แต่ชัดเจนว่าเธอรู้จักเขา ชายหนุ่มลั่นสะท้านไปทั้งกาย

“ฉันเองค่ะ คุณ...จำฉันไม่ได้จริงๆ หรือคะ”

เสียงของเธอดังมาจากกระยะห่างประมาณสองก้าว เป็นเสียงที่ปราศจากไอร้อน

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าควรตอบสนองอย่างไร อีกทั้งยังไม่อาจตอบหรือขยับตัวได้

“...แค่อยากจะมาดูให้แน่ใจนะคะ”

เสียงของเธอดังแว่วมาจากหัวเตียง ใกล้เสียงจนเพียงเอื้อมมือก็อาจทำอันตรายเขาได้ตามใจชอบ

ชายหนุ่มพยายามคาดเดาว่าอะไรคือสิ่งที่เธอต้องการพิสูจน์ การที่เขาสูญเสียความทรงจำ? หรือการที่เขายังจำทุกอย่างได้?

มือของเขาค่อยๆ เคลื่อนไหวไต่ผ้าห่ม ดึงเข็มน้ำเกลือจากหลังมือออกมา กำหนดรู้สึกรู้สึกลึบเล็ดที่ไหลตามหลังมือ

“ขอโทษครับ”

เขาตอบคลุมเครือพอให้ตีความได้ทั้งสองทาง

จากนั้นก็ลั่นหายใจ ต้องไม่พลาดแม้แต่การเคลื่อนไหวเล็กน้อยของเธอ หากโชคดีแห่งเข็มน้ำเกลือแทงเข้าที่ตาหรือลำคอได้ เขาอาจพอมีเวลาให้หนี ในหัวกำลังประมวลภาพโครงสร้างห้องผู้ป่วยและคำนวณระยะห่างถึงประตู

“ไม่ต้องห่วงนะคะ ถึงจะจำไม่ได้ แต่คนเราก็ไม่เปลี่ยนหรอกค่ะ ทั้งผู้หมวดและฉัน”

หญิงสาวตอบ เสียงประตูห้องพักรักษาผู้ป่วยเปิดดังขึ้น แต่เธอไม่ได้ขยับ

“เป็นไง ยังจำไม่ได้สินะ?”

เสียงของผู้กำกับโอดังมาพร้อมผีเท้าเร่ร่อน ตามด้วยเสียงประตูปิด
ตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มได้ผ่อนคลายหัวใจที่กลั่นไฉ้ออกมาวาวๆ โดย
ไม่ให้ใครรู้

“ได้คุยกันบ้างหรือยัง”

“เขาจำฉันไม่ได้ค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ยังไงก็มีใบหน้าอื่นที่ต้องจำให้ได้อยู่แล้ว”

ผู้กำกับโอดตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริงราวกับไม่ใช่เรื่องสำคัญ

“ถือว่าหักทลายกันแล้วนะ ผู้หมวดอ๋ นี่คือดาบตำรวจฮันจ็ชุน คนที่นาย
รู้จักดีเลยละ”

ชายหนุ่มรู้สึกกับผู้กำกับโอดูตื่นเต้นผิดปกติ

“ผู้หมวดคะ ฉันฮันจ็ชุนค่ะ”

“...”

“ตอนที่ผู้หมวดอ๋ประสบอุบัติเหตุ ดาบฮันก็อยู่ในที่เกิดเหตุด้วย เธอ
เป็นคู่หูที่ไล่ล่าก๊อบบี้แคชด้วยกัน”

“ huh?”

ความตึงเครียดในน้ำเสียงสั้นเครือของหญิงสาวบ่งบอกว่า ความสัมพันธ์
ระหว่างพวกเขาคงไม่ได้สนิทสนมอย่างที่คู่หูพึงมี แต่ก็พอจะเข้าใจได้ ไม่ว่า
ใครก็คงกังวลเมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนที่ถูกไฟคลอกจนความทรงจำมอดไหม้
ไปด้วย ชายหนุ่มคิดเช่นนั้น

“ถึงจะลำบาก แต่ก็ต้องพยายามรื้อฟื้นความทรงจำให้ได้ ตอนนี้ความ
ทรงจำนั้นเป็นเบาะแสเดียวที่จะจับก๊อบบี้แคชได้ ดาบฮันเองก็จะช่วยนายเต็มที่”

“ฉันจะมาเยี่ยมบ่อยๆ นะคะ”

เสียงของหญิงสาวยังคงแปลกหูสำหรับเขา พวกเขาเป็นเพื่อนร่วมงาน
กันก็จริง แต่คงไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันสินะ?

ใต้ฝ่ามือซ้ายขึ้นและ ชายหนุ่มเอื้อมมือไปกดกริ่งเรียกพยาบาลที่หัวเตียง
ถึงจะรู้ว่าเมื่อไร แต่พยาบาลต้องมาแน่

ฮันจิซูสั่งกาแฟหนึ่งแก้วที่ ‘คาเฟ่ชอกยอง’ ซึ่งตั้งอยู่ที่ชั้นหนึ่งของ กองบัญชาการตำรวจนครบาลโซล หญิงสาวดื่มมันรวดเดียวจนหมดใน ขณะที่ยืนอยู่ จนกระทั่งกาแฟเย็นแล่นไปทั่วร่างกาย เธอจึงรู้สึกตื่นตัวขึ้นมา เธอออกจากประตูหน้าแล้วเรียกแท็กซี่ เพื่อไปพบกับสายลับชนจียุน จากสถานีตำรวจยองชาน ผู้รับผิดชอบ ‘คดีฆาตกรรมไร้ศพ’

บนป้ายอิเล็กทรอนิกส์ของสำนักข่าว ตัวอักษรข่าวกำลังเลื่อนไหล เป็นแถวยาว เธอรู้สึกเวียนหัวจึงหลับตาลง

เมื่อถึงสถานีตำรวจยองชานและจ่ายค่าโดยสาร คนขับแท็กซี่กล่าว อวยพรว่า ‘หวังว่าจะคลี่คลายปัญหาได้นะครับ’ หลังจากตอบว่า ‘ขอบคุณค่ะ’ หญิงสาวจึงนึกได้ว่าคนขับแท็กซี่คงเข้าใจผิดว่าเธอเป็นผู้เสียหาย

สายลับชนจียุนกำลังสูบบุหรี่อยู่หน้าอาคารย่อยซึ่งเป็นที่ตั้งของทีม สืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ ด้วยบุหรี่ในมือและศีรษะที่โกนเกลี้ยง ทำให้เขาดู เหมือนพระเพ็งลึก

“ผมรออยู่เลย เชิญข้างในครับ”

เขาดับบุหรืพลางทำท่าที่เหมือนรู้จักเธอดี ในสำนักงานไม่มีใครอยู่เลย คงเป็นเพราะออกไปปฏิบัติงานนอกสถานที่กันหมด

“มีศพลอยขึ้นมาที่แม่น้ำอันอีกแล้ว ทุกคนเลยไปที่นั่นกันหมดนะครับ”

เขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจจึงชันมีช่วงที่กระแสน้ำในแม่น้ำอันไหลช้าลง จึงมักมีศพคนกระโดดน้ำตายลอยขึ้นมาบ่อยๆ อันจิฐนั่งลงตรงข้ามสายสปีชชน

“ลูกชายคิมยองฮักส่งจดหมายร้องเรียนไปที่กองบัญชาการโซลด้วยใช่ไหมครับ เป็นถึงนักเรียนนอก แต่ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้ลำบากหลายเรื่องเลย”

“ที่นี่ก็ลำบากเหมือนกันสินะคะ”

“ดูเหมือนว่าเขาจะไปโพสต์ในกระดานร้องเรียนการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจด้วย บอกว่าสืบสวนไม่รอบคอบ เด็กสมัยนี้ชอบทำตัวเป็นนักเลง คี๋ยบอร์ตจังนะ ผมเลยต้องถูกเรียกไปให้ปากคำทุกวัน เหนื่อยจะตายแล้ว”

“แล้วการสืบสวนคดีคิมยองฮักล่ะคะ”

“น่าปวดหัวมากครับ จะตามหาคิมยองฮักที่หายตัวไปตั้งแต่ห้าเดือนก่อนได้ยังไง กล้องวงจรปิดคงถูกบันทึกทับไปหลายรอบแล้ว”

“ฉันขอดูประวัติการโทร. ประวัติการใช้บัตร และเอกสารการสืบสวนทั้งหมดได้ไหมคะ”

“สะดวกหมดจต ไม่มีอะไรให้ชุดคู่ย์เลยครับ”

สายสปีชชนส่งเอกสารที่พริ้นต์ออกมาให้หญิงสาว ปีกเอกสารบางมาก หากมีร่องรอยการใช้ชีวิตของคิมยองฮักแม้เพียงเล็กน้อย ปริมาณเอกสารคงไม่น้อยขนาดนี้

“ที่พักของคิมยองฮักยังอยู่สภาพเดิมหรือเปล่าคะ”

“ว่างเปล่ามาตลอดตั้งแต่เขาหายตัวไป”

“นั่นหรือคะ”

“รู้ใช่ไหมว่าการเข้าไปโดยไม่มีความหมายค้นเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ตอนนั้น

คุณกำลังถูกตรวจสอบอยู่ ระวังตัวหน่อยนะครับ”

“ค่ะ ต้องระวังแน่นอน”

ฮันจีชูลุกขึ้นยืน

“ไปดูก็คงไม่เจออะไรหรอกครับ ทีมพิสูจน์หลักฐานตรวจไปแล้ว
สองรอบ”

สายสืบชนเปิดประตูหน่วยสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ให้

ประตูทางเข้ามีล็อกติดจិតติดอยู่ด้านใน เพื่อให้สำหรับกรณีที่ต้องหา
พยายามหลบหนีระหว่างสอบสวน

“อ้อ แล้วผมขอบอกอะไรสักหน่อย ได้ยินว่าก่อนหายตัวไป คิมยอง-
ฮักชอบเก็บกุญแจบ้านไว้ใต้กระถางต้นไม้ ไม่รู้ว่าตอนนี้ยังอยู่ไหมนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

สายสืบชนทำวันทยหัตถ์ให้เธอเป็นเชิงหยอกล้อ หญิงสาวจึงรับมุก
ด้วยการทำวันทยหัตถ์เช่นกัน อย่างน้อยก็ดูเป็นธรรมชาติกว่าการโบกมือลา

พระอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้า ณ ปลายตรอกลาดชันของสถานีตำรวจ
ยางซาน วันที่สองของสัปดาห์ใกล้จะจบลงแล้ว หญิงสาวจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น